

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **R. Z.**
státní příslušnost Marocké království
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Příkop 834/8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2017, č. j. MV-122928-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“, nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 4. 9. 2017, č. j. OAM-5820-29/PP-2017. Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že se v červnu 2016 seznámil se svou partnerkou, paní S. H., od této doby se navštěvovali, byli spolu v intenzivním kontaktu a od přelomu února a března 2017 spolu začali žít ve společné domácnosti v bytě rodiny partnerky žalobce. Z výsledků žalobce a jeho přítelkyně, uskutečněných před správním orgánem I. stupně dle názoru žalobce vyplynulo, že kromě toho, že sdílejí společnou domácnost na území České republiky, přebývá partnerka žalobce v případě své návštěvy v Maroku u jeho rodiny. Dále žalobce tvrdil, že z výpovědí obou vyplynulo, že vzájemně znají své rodiny, do budoucna plánují pořízení bytu a také do budoucna za několik let plánují uzavření sňatku a děti. Žalobce doplnil, že v listopadu 2017 se žalobce se svou partnerkou přestěhoval do bytu na ulici D. 34, B., který je v jejím osobním vlastnictví. Vzhledem k tomu, že koupě bytu byla financována z hypotečního úvěru, bylo dle žalobce zcela pochopitelné, že v českém prostředí mohla být zájemcem o tento úvěr pouze jeho partnerka. Žalobci se rovněž v průběhu řízení o jeho žádosti podařilo zajistit si zaměstnání a dne 4. 8. 2017 uzavřel se společností TRIPOLI IMPEX s.r.o. dohodu o provedení práce mimo pracovní poměr na pracovní pozici obsluha stravování.
3. Žalobce tak měl s ohledem na výše uvedené za to, že mají se svou partnerkou po kvalitativní stránce hluboký partnerský vztah, který naplňuje všechny znaky uvedené v §15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti uvedl, že mají společné plány do budoucna, kterými pochopitelně nemusejí být plány spočívající v brzkém plánování sňatku či založení rodiny, ačkoliv i tyto plány do budoucna mají. Žalobce i jeho družka považují za významný mezník svého vztahu to, že budou společně bydlet v partnerčině bytě a společně tento zařizovat, kdy každý z páru bude do zařízení bytu vkládat finanční prostředky.
4. Dle názoru žalobce však žalovaná vztah mezi ním a jeho partnerkou posuzovala pouze z hlediska délky jeho trvání, resp. společného sdílení domácnosti, kdy žalobci vytýkala, že poprvé na území České republiky za svou partnerkou přicestoval v březnu 2017 a i poté se v různých obdobích zdržoval v Maroku. Pokud bylo žalobci vytýkáno, že v průběhu svého soužití vycestoval několikrát do své domovské země, připomněl, že tak činil zejména z důvodu návštěvy své nezletilé dcery, kterou má v opatrovnictví matka žalobce. Jeho současná nejistá pobytová situace mu totiž neumožňuje pobývat ve společné domácnosti na území České republiky i se svou nezletilou dcerou.
5. Žalobce byl tedy přesvědčen, že správní orgán I. stupně, stejně jako žalovaná, postupovali v rozporu se zákonem, když jeho vztah s partnerkou hodnotili pouze z hlediska kvantitativního (délky vedení společné domácnosti), nikoliv kvalitativního. Nijak totiž

neposuzovali společné plány do budoucna, tedy že žalobce i jeho partnerka plánují společnou budoucnost.

6. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu projednání a uložil jí povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná odmítla žalobcem vznesené námitky a odkázala na spisový materiál a odůvodnění napadeného rozhodnutí. V něm byly dle názoru žalované srozumitelně a přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které nebyl žalobci přechodný pobyt na území udělen. Napadené rozhodnutí je dle žalované podloženo konkrétními poznatky k osobě žalobce, na základě kterých byl učiněn závěr o tom, že žalobce nesplňuje podmínku dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná proto navrhla, aby krajský soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou
[§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, a žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
9. Předtím, než krajský soud přistoupí k věcnému přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na tomto místě zároveň doplňuje, že dne 14. 3. 2019 bylo krajskému soudu doručeno sdělení správního orgánu I. stupně o tom, že v průběhu správního řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žalobce dne 26. 11. 2018 uzavřel s paní S. H. sňatek. S ohledem na skutečnost, že žalobce uzavřel se svou družkou sňatek a jejich společné soužití na území bylo prověřeno místním šetřením, přistoupil správní orgán I. stupně dne 13. 3. 2019 k vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců formou pobytové karty dle ustanovení § 87o téhož zákona s platností ode dne jejího vydání na pět let.
10. Žalobce poté k výzvě soudu (ze dne 10. 4. 2019, č. j. 30 A 1/2018 - 40), k níž připojil uvedené sdělení ministerstva vnitra na vědomí, dne 19. 4. 2019 soudu sdělil, že ačkoliv mu byl na základě jeho další žádosti povolen přechodný pobyt, trvá na tom, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné, a jako takové nechť je tedy přezkoumáno soudem.
11. Krajský soud tak při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel dle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí žalované přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

12. Dle § 87b zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.
13. Zákon o pobytu cizinců pak v ustanovení § 15a upravuje, koho je možné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též *cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*
14. Ministerstvo dle ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců žádost zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v ustanovení § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.
15. V podané žalobě přitom žalobce namítal, že správní orgány nesprávně posoudily charakter jeho vztahu s družkou - paní S. H.
16. Krajský soud při posuzování této otázky předně uvádí, že aplikované ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je projevem harmonizace národních předpisů právem Evropské unie, a to konkrétně čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Soudní dvůr Evropské unie přitom dospěl při výkladu uvedeného ustanovení k závěru, že členské státy musejí dbát na to, aby jejich vnitrostátní předpisy zahrnovaly kritéria, která uvedeným osobám umožní dosáhnout rozhodnutí o jejich žádosti o vstup a pobyt, jež bude vydáno na základě pečlivého posouzení jejich osobních poměrů a v případě zamítavého rozhodnutí bude odůvodněno. Přestože členské státy mají širokou posuzovací pravomoc ohledně volby uvedených kritérií, musejí být tato v souladu s obvyklým smyslem výrazu „usnadní“, jakož i výrazů, které se týkají závislosti, použitých v uvedeném čl. 3 odst. 2, a jež nezbaví toto ustanovení jeho užitečného účinku (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 5. 9. 2012, *Rahman a další*, C-83/11, dostupný na <http://curia.europa.eu/>).
17. Nejvyšší správní soud se pak rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, dostupném na www.nssoud.cz, podrobně zabýval výkladem pojmu trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému s občanem Evropské unie, jež obsahovala předchozí právní úprava v ustanovení § 15 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015). Konstatoval, že tento v sobě zahrnuje dvě dílčí kritéria, která musejí existovat současně. Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci které je hodnocena jeho trvalost; a druhým

kritériem

je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka přitom spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. V bodech 45. až 47. odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud popsal,

že „(...) *trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu,*

z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. (...) Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití. (...) Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závaznost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze

a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2]“. Ačkoli se tyto závěry týkaly předchozí právní úpravy, mohou mít dle názoru krajského soudu význam zejména pro hodnocení trvalosti tvrzeného partnerského vztahu i v nyní souzené věci.

18. Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie s tím, že nebyla naplněna podmínka trvalosti partnerského vztahu žalobce a paní S. H. Konstatoval, že „*vztah účastníka řízení a paní S. H. je sice partnerským vztahem*“; dospěl však k závěru, že v době rozhodování nebylo možné „*tento vztah označit za trvalý, a to nejen z důvodu, že společnou domácnost sdílejí krátce a přerušovaně, ale také z důvodu, že v podstatě žádné konkrétní společné plány nemají, jelikož se znají povrchně, a ačkoliv se znají již od června 2016, až do března 2017 spolu byli téměř výhradně v kontaktu přes telefon nebo sociální síť. (...) Účastník řízení a paní H. sice vypověděli, že svatbu plánují, avšak tyto plány nejsou podloženy žádnými konkrétními činy. Zároveň plánují děti někdy v budoucnu,* za konkrétní plány dle správního orgánu nelze rodinnou situaci účastníků řízení označit. Z

uvedeného je zřejmé, že vztah účastníka řízení a paní S. H. není svojí povahou, pevností ani intenzitou na úrovni vztahu mezi manželi“.

19. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí uvedený závěr potvrdila. Na str. 4 odůvodnění rozhodnutí uvedla, že „není pochyb o tom, že odvolatel má s paní H. blízký vztah, že již poznali své rodiny, přátele, a že se jejich vztah dále vyvíjí“. Dospěla však k závěru, že „jejich vztah v současné době nelze označit za vztah trvalý. Důvodem je skutečnost, že jejich společné soužití na území začalo v březnu 2017 a od této doby odvolatel na území nepobývá nepřetržitě, resp. do doby vydání napadeného rozhodnutí jeho nepřetržitý pobyt na území nepřesáhl ani dobu 3 měsíců, tak jak předpokládá § 87b zákona o pobytu cizinců. V případě odvolatele je navíc zřejmé, že v Maroku má zdroj svých příjmů (živnost po otci), na kterém je stále závislý (nedoložil, že získal zaměstnání na území) a žije tam i jeho nezletilá dcera, s níž pochopitelně hodlá být v pravidelném osobním kontaktu“.
20. Krajský soud tedy hodnotil, zda obстоjí úvaha a na jejím základě učiněné závěry správních orgánů, že vztah žalobce a S. H. nebylo možno považovat za vztah trvalý.
21. V této souvislosti je ze správního spisu (zejména z výsledku žalobce zachyceného v protokolu o výsledku ze dne 19. 7. 2017, č. j. OAM-5820-20/PP-2017, a z výpovědi paní S. H. zachycené v protokolu o výpovědi ze dne 19. 7. 2017, č. j. OAM-5820-21/PP-2017), patrné, že žalobce se s paní S. H. seznámil v Maroku ve městě Agadir v červnu 2016. Paní H. zde byla na dovolené se svou sestrou. Vyměnili si telefonní čísla, začali si psát sms zprávy. Po celou dobu dovolené paní H. (cca 7 dní) byla se žalobcem v kontaktu. Poté paní H. odjela zpět do České republiky. V březnu 2017 žalobce přijel do České republiky za ní a strávil zde asi měsíc a půl. V době, kdy nebyli žalobce a jeho družka spolu, byli v kontaktu pomocí internetových aplikací. Žalobce má v Maroku udírnu ryb, dále pracoval jako námořník na lodi a také jako číšník v restauraci. Co se týká společných plánů do budoucna, podle žalobce i paní H. svatbu plánují, ale až v horizontu čtyř nebo pěti let. Konkrétní plány týkající se svatby zatím nemají. V České republice společně pobývají na adrese Z. 37, B. Aktuálně žalobce na území České republiky nepracuje, jeho družka pracuje jako manažerka u svého otce v prádelně. Společný bankovní účet nemají, do České republiky si žalobce vždy peníze přiveze. Žádné společné investice ani žádný společný cíl ke koupi nemají. Paní H. si chce koupit byt na hypotéku, avšak tuto hypotéku si chce vzít sama na sebe, nikoliv společně se žalobcem. Poprvé žalobce do České republiky přijel v březnu 2017, a to na francouzská víza. Od března 2017 do dne konání výsledku, tj. dne 19. 7. 2017, byl v Maroku třikrát na dva měsíce a nyní přijel 12. 7. 2017. Paní H. v Maroku žalobce navštívila asi čtyřikrát.
22. Správní orgán pak za účelem ověření skutečností uváděných v žádosti opakovaně žádal ve smyslu ustanovení § 165 písm. m) zákona o pobytu cizinců Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor Cizinecké policie, o prověření místa pobytu žalobce na adrese Z. 37, B. Dne 5. 5. 2017 obdržel správní orgán I. stupně zprávu o výsledku šetření

policie, dle které bylo na předmětné adrese dne 4. 5. 2017 šetřením zjištěno, že se zde nachází byt o velikosti 2+1. Na místě byla ztotožněna paní S. H., která policejní hlídce sdělila, že její druh se momentálně nachází v Maroku a ona dne 5. 5. 2017 letí za ním. Dne 21. 7. 2017 pak správní orgán I. stupně obdržel další zprávu o výsledku šetření policie. Tato uvádí, že na předmětné adrese bylo ve dnech 27. 6. 2017, 9. 7. 2017 s 12. 7. 2017 provedeno šetření, při kterém byla na místě ztotožněna paní S. H., která policejní hlídce sdělila, že její druh se stále nachází v Maroku a přijede 12. 7. 2017. Ani dne 12. 7. 2017 však policejní hlídka na daném místě žalobce nezastihla.

23. Krajský soud na tomto místě rekapituluje, že žalobce se dle své výpovědi se svou současnou družkou seznámil v červnu 2016 a ve společné domácnosti bydlí od března 2017. Je však zřejmé, že tato doba nebyla nepřetržitá a je přerušována odjezdy žalobce do Maroka. Se svojí družkou žalobce bydlel ve společné domácnosti nejprve měsíc a půl, poté odjel do Maroka, vrátil se zpět do České republiky a následně opět odjel do Maroka. Krajský soud se tak ztotožňuje s hodnocením správních orgánů obou stupňů, že v době rozhodování správních orgánů se v případě žalobce a S. H. nejednalo o trvalé a nepřetržité soužití, nýbrž o soužití narušované častými odjezdy žalobce do Maroka. Pobyt žalobce na území České republiky je možné označit spíše za delší návštěvy, než za dlouhodobé pobývání v České republice za účelem rozvíjení či utužování vztahu s družkou. V dané souvislosti nelze odhlížet ani od skutečnosti, že žalobce nebyl při opakovaných šetřeních na uvedené adrese společné domácnosti hlídkou policie ani jednou zastižen.
24. Ačkoliv se tedy žalobce s paní H. znají již od června 2016, až do března 2017 spolu byli v kontaktu téměř výhradně přes telefon nebo sociální sítě (mimo návštěvy paní H. u žalobce v Maroku). K tomu pak správní orgán I. stupně přílehavě odkázal na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2014, č. j. 9 A 118/2011 - 39, dostupného na www.nssoud.cz, v němž soud konstatoval, že komunikace dvou osob přes internet (Skype, Facebook, WhatsUp či jiným prostředkem elektronické komunikace) ještě neznamená, že tyto osoby mají intenzivní citový vztah obdobný tomu, který k sobě cítí členové rodiny.
25. Dle krajského soudu přitom není pravdou, jak žalobce tvrdil v podané žalobě, že by správní orgány v jeho případě neposuzovaly společné plány žalobce a jeho družky do budoucna. Správní orgány naopak hodnotily, že žalobce s paní H. nemají žádné společné investice, společné finance či společně šetřené peníze na společný cíl. Oba při výslechu shodně uvedli, že plánují svatbu a děti, avšak jejich plány nemají žádné konkrétní obrysy. Nadto se mělo jednat o plány v horizontu čtyř až pěti let. Jejich plány rodinného charakteru tak lze spíše označit za nadčasové než konkrétně časově zasazené.
26. V návaznosti na výše uvedené pak krajský soud zároveň doplňuje, že ani skutečnost, že paní H. zakoupila na území České republiky byt, ve kterém plánuje společné žití se žalobcem, není bez dalšího relevantní ve vztahu k prokázání trvalosti partnerského soužití. Je pochopitelné, že financování koupě bytu pomocí hypotečního úvěru bylo snadnější pro

družku žalobce jako občana České republiky. Získání hypotečního úvěru cizincem však rovněž není vyloučeno, případně se žalobce mohl na financování bytu podílet z vlastních finančních prostředků a stát se jeho spoluvlastníkem. Stejně tak skutečnost, že žalobce uzavřel smlouvu o provedení práce mimo pracovní poměr, nemá přímou vypovídací hodnotu o charakteru jeho partnerského vztahu.

27. Za této situace se tak stává bezpředmětným hodnotit naplnění další podmínky obsažené v ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy ve vedení společné domácnosti, neboť v případě žalobce bylo zjištěno, že jeho vztah lze považovat za partnerský vztah, nikoliv však za vztah trvalý. Dospěla-li žalovaná k závěru, že trvalost vztahu nebyla prokázána, nebyla povinna blíže zkoumat ani naplnění dalších podmínek kvalifikovaného partnerského vztahu.
28. Na základě výše uvedeného tak krajský soud uzavírá, že podmínka trvalosti vztahu žalobce a paní S. H. nebyla v daném případě, a nutno zdůraznit že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, naplněna. Předmětný vztah tak nebylo možné označit jako trvalý partnerský vztah dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, proto žalobci nenáleželo postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie a jeho žádost bylo na místě podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítnout.

V. Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu